

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

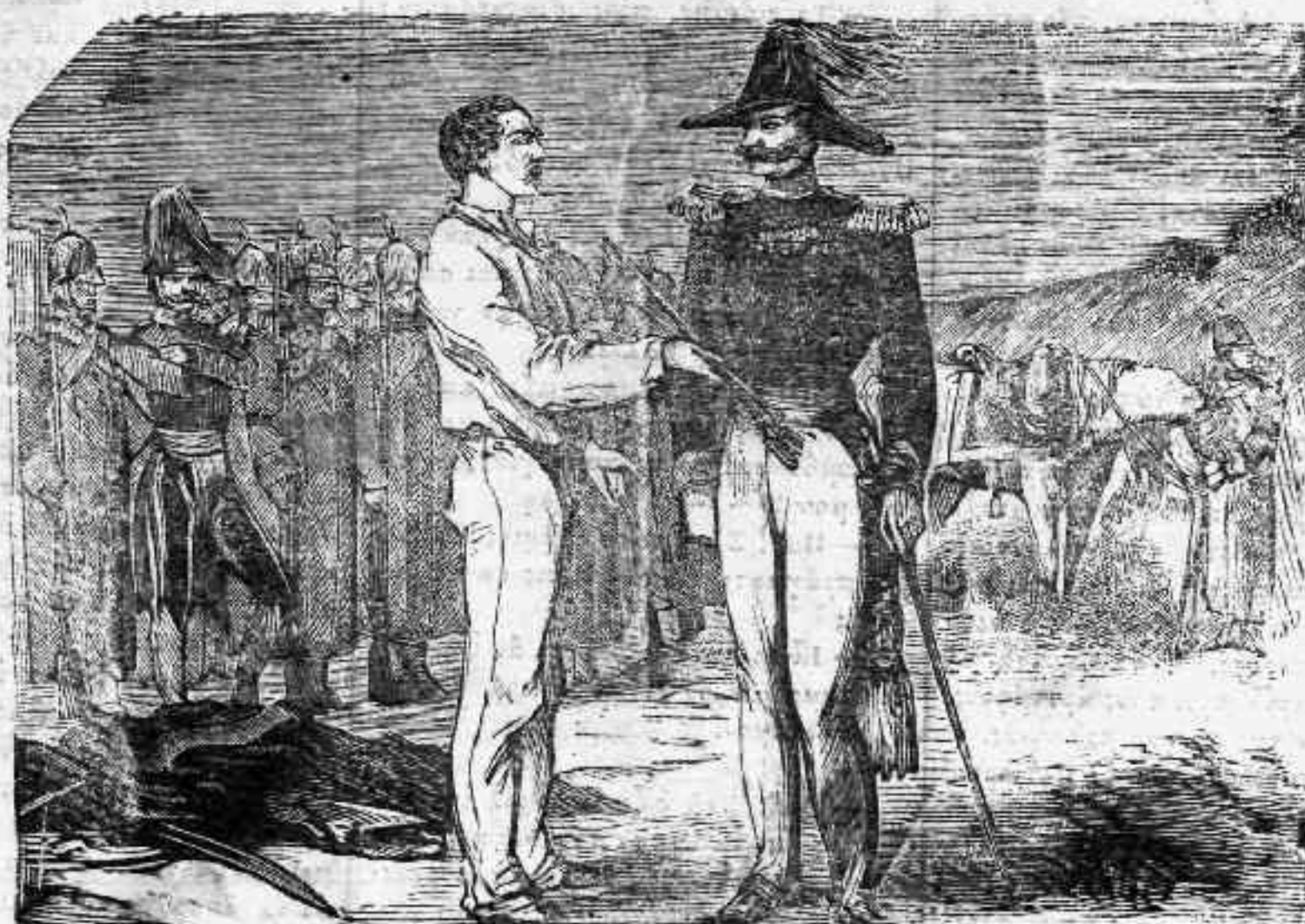
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 'Επί τῆς διαστου-
 ρώσεως τῶν ὁδῶν
 Πειραιῶς καὶ Γε-
 ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
'Εν 'Αθήναις ἐτησίᾳ δρ. Ν. 8 " " ἔξαμ. " " 5. " ταῖς ἐπαρχ. ἐτησίᾳ " " 10 " " ἔξαμ. " " 6. " τῆ ἑξωτερ. ἐτησίᾳ φρ. 15.	Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ σκηναὶ τῶν Μηδαιιστῶν.— Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γουζαλές, (μετὰ εἰκόνας). — Οἱ δύο Καλλιτέχναι (συνέχεια) ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλου.— Ἐν παράδειγμα (διήγημα Ed. Amicis).— Ποικίλα.— Γνωστοποιήσεις.	'Εν 'Αθήναις λεπτὰ 10. " ταῖς ἐπαρχίαις .. " 15. " τῆ ἑξωτερικῆς ... " 25. Φύλλα προηγούμενα " 50.

'Ελθμονίστετε τε τὸ ταιμδούκιόν σα. ὅπερ ἔσχον τὴν ἀνεπιτηδεύτητα νὰ θραύσω. σελ. 237 στήλη 3.

ΑΙ ΡΩΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Μυθιστορία τῆς Κυρίας M. L. GAGNEUR

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

I

'Ευρτή ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ

'Η πτώσις τῆς Πλευνάς ἔθετο τέρμα εἰς τὴν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐκστρατείαν. Ὁ Τσάρος ἐπανῆλθε τροπικιοῦχος εἰς Πετροῦπολιν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου 1877 μέγας χορὸς μετ' ἐπισήμου ὑποδοχῆς

ἐδίδετο ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ. Ἐωρτάζετο μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐπάνοδος τοῦ νικητοῦ.

'Η ἐσωτερικὴ διακόσμησις τοῦ μεγάρου ἦτο μυθώδης. Ἡ δὺτικὴ πολυτέλεια, διὰ τῆς ρειδωλῆς αὐτῆς κομψότητος, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἔστω καὶ μικρὰν ἰδίαν τῆς τὴν ἀνατολικὴν ἀναμιμνησκούσης ρωσικῆς μεγαλοπρεπείας.

'Η ἐπιβλητικὴ σειρά τῶν καταψώτων αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου, ἡ λαμπρὰ καὶ ἀπέραντος αἰθουσα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου: πάντα ταῦτα μαρμάρινα, ἢ μαρμαροειδῆ, παρίστων μαγικὴν θέαν.

Γραμμαὶ φωτειναὶ περιέβαλλον τὰ πλαίσια. Ἐκατοντάδες λυχνίων, καταπληκτικῶν τὸ μέγεθος, κατερχόμεναι

ἐκ τῆς ὀροφῆς, διέχεον τὸ φῶς αὐτῶν ἐν μέσῳ φωσφορίζοντος ἀτμοῦ.

'Εφαίνετο ὡσεὶ πυρκαϊά.

'Εν τῇ ἀπεράντῳ στοᾷ τοῦ Περμπίου, ἐκινεῖτο κῆμα ζῶν, ποικιλόχρουν, ἐκθαμβοῦν. Θὰ τὸ ἐξελάμβανέ τις ὡς ρύακα χρυσοῦ, πολυτίμων λίθων, ἀκτινοβόλων προσώπων, ἀστραπτόντων μειδιαμάτων, ξανθῶν κομῶν καὶ χιονολεύκων ὠμοπλατῶν.

Αἱ λαμπραὶ στολαὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τὰ χρυσὰ κοσμήματα, αἱ πεποικιλμέναι δι' ἀδαμάντων ἐπωμίδες, τὰ παράσημα, οἱ σταυροί, αἱ ἐγκαυστόστιχοι πλάκες ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν στηθῶν ὡς τόσαι φωτειναὶ ἐστία. Οὐδαμοῦ, ὡς ἐν Ῥωσίᾳ, τὰ παράσημα εἶναι τόσῳ πολυάριθμα καὶ τόσῳ πλού-

σια. Οὐδαμῶς τὰ φορέματα τῶν ἐπισήμων ὑποδοχῶν εἶναι τόσο λαμπρά, τόσο ποικίλα, τόσο πλήρη χουσου καὶ κεντημάτων.

Τὰ ἄσιανὰ φορέματα ἐδίδον εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν αὐτὴν χαρακτῆρα λίαν πρωτότυπον. Ἐδῶ πρὸ γὰρ τις κερκάσιος, ἐκεῖ ἀρχηγός τις τῶν Λεσγίων, ἀλλαχοῦ ἀξιωματικός τις μογγόλος, πρὸ γὰρ τις μιγκρελιανός ἢ μισαμεθανός, ἐπεδείκνυσαν τὰς βαρυτίμους αὐτῶν ἐνδυμασίας, τὰς τόσο παραδόξους καὶ κατὰ τὸ κόψιμον καὶ κατὰ τὰ χρώματα.

Αἱ στολαὶ τῶν γυναικῶν ἦσαν ἐπίσης μεγαλοπρεπεῖς, ἀλλὰ κομψότητος ὅπως νεωτέρας. Ἡ λεπτότης καὶ ἡ χάρις τῶν παρισινῶν συρμῶν μάτην ἐπάλειον κατὰ τῆς λάμψεως καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐθνικῶν στολῶν. Καὶ ὅμως τὰ ἐκ γάζης καὶ τριχάπτων ἐκεῖνα φορέματα ἐβριθῶσαν μαργαριτῶν καὶ πολυτίμων λίθων. Ἄλλως τε, ἡ ὠραιότης τῶν ρωσίδων, ἡ εὐσαρκία των, αἱ γυμναὶ ὠμοπλάται των καὶ τὰ ἐπίσης γυμναὶ στήθη των, ἤξιζον δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολύτιμα κοσμήματα!

Ἐποῖα δὲ ποικιλία τύπων!

Ἡ μελάγχρους, πορφυρόχαιλος καὶ ἀετόρρινος κερκασία διήρχετο παρά τὴν λεπτοφυᾶ, ἐρυθρόλευκον, γλαυκώπιδα καὶ χρυσόκομον κόρην τῆς Φινλανδίας. Ἡ βοῶπις καὶ εὐθύρρινος Ἑλληνίς τῆς Ὀδησσοῦ ἐχώρευεν ἀπέναντι καλμούκου τιος πριγγιπέσσης, ἧς τὰ ὄμματα, ἀνερχόμενα μικρὸν πρὸς τοὺς κροτάφους, ὑπεμύνησκον τὰς σινικὰς καλλονας.

Πάν τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐν Πετρούπολει λεγομένην κοινωσίαν ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συνηγμένον ἐν τῷ Χειμερινῷ Μεγάρῳ. Ἡ δὲ κοινωσία αὕτη παρουσίαζε τὰ μᾶλλον ἑτερογενῆ στοιχεῖα. Παρὰ τοὺς ἀρχαίους βογιάρους, ἐβλεπέ τις τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν κατακτημένων χωρῶν: Γερμανούς, Πολωνούς, Ταρτάρους, Καυκασίους, Φινλανδοὺς. Νῦν δὲ, ὅτε οἱ βογιάραι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥσπον καταστραμμένοι, ὅτε ἡ κατασκευὴ τῶν σιδηροδρόμων ἀνοίγει εὐρὸν στάδιον ἐνεργείας, ὠφελιμάτων καὶ ραδιοργαίων, ἤρξατο σχηματιζόμενον ἐν Ῥωσίᾳ εἶδος τι ἀριστοκρατίας τοῦ πλούτου, πρὸς ἣν ἡ κοινωσία ἀνοίγει τὰς θύρας τῆς.

Μεγάλοι τινες τραπεζίται καὶ ἰδιοκτῆται ἀνεμίγνυντο μετὰ τῶν ἐπισήμων βμάδιων.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ χοροῦ, προσεπάθουν νὰ χορεύσωσιν· ἀλλὰ, πράγματι, δὲν τὸ κατόρθουν.

Ἐν μέρει δύο κιδῶν τῆς τοῦ Πομπηίου ετοῦς, νεαρός γάλλος διπλωμάτης, φέρων τὸ παρὰσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τὴν ταινίαν τοῦ Ἁγίου Βλα-

διμήρου, ἵστατο παρατηρῶν τὸ διαρχόμενον ἐκεῖνο ἀκτινοβόλον πλήθος. Αἰρῆνης ἀνεκίρτησεν ἐκπλαγαίς, καὶ διασχίσας τὸ πλήθος ἐπληξεν ἐπὶ τῶν ὤμων νέον τινα φέροντα ἀπλῶς μέλανα ἱματισμόν, ἀνευ παρασήμων καὶ ταινιῶν.

— Πῶς, Σαβέρ! σὺ ἐδῶ! Ποῖα συμπτώσεις!

— Ἐπὶ τέλους σὲ εὕρισκω, φίλτατέ μοι Πριέ. Ἦλπιζον ὅτι θὰ σὲ συναντήσω. Μετέβην μετὰ μεσημβρίην παρά τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, ὅπως σὲ ἰδῶ, ἀλλ' εἶχες ἐξέλθει πρὸ μικροῦ.

— Καὶ πότε ἦλθες εἰς Πετρούπολιν;

— Εἶναι ἤδη δύο ἡμέραι.

— Ταξιδεύεις πρὸς διασκέδασιν;

— Ὁχι, δι' ὑποθέσεις. Τὴν διασκέδασιν, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ κρίνω, δὲν πρέπει τις νὰ ζητῇ ἐν Ῥωσίᾳ. Πόλεις μελαγχολικαί, οὐρανὸς ἄχρους, χῶμα κλεπτῶν καὶ λόκων.

— Πράγματι, ἔχει τις ἀνάγκην χρόνου ὅπως συνειθίσῃ. Ἀλλὰ, ποῖαι σπουδαῖαι ὑποθέσεις σὲ ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν Γαλλίαν;

— Ὁ! ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐχωρίσθημ, ἀγαπητέ μοι Ὁράτιε, πόσα συμβάντα, πόσαι καταγίγδες ἐν τῷ βίῳ μου!

— Πῶς! Σὺ, ὁ τόσο εὐθυμος! Ὑπάρχει πράγματι τραγωδία τις ἐν τῷ βίῳ σου;

— Εἶναι ἀληθῶς θαῦμα, ἀν ζῶ, διότι ἔκαμα μικρὸν τι ταξείδιον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— ἘΑ!

— Ναί. Ἐνῶ ἡ ζωὴ σου ρεῖ ἐνταῦθα ἡσυχος ὡς τὰ ὕδατα τοῦ Νέβα, ἡ ἰδική μου, ὀρμητικὴ ὡς χεῖμαρρος, ἐθραύετο κατὰ τῶν βράχων τοῦ πάθους.

— Τοῦ πάθους! Σὺ, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισαι σκεπτικόν! Μὲ ἐκπλήττεις!

— ἘΑ! φίλτατέ μοι, περὶ οὐδενὸς πρέπει νὰ ὁμιλῇ τις. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ δραματικὴ ἱστορία μου, θὰ σοὶ διηγηθῶ αὐτὴν ἐν συντόμῳ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κινῆσθε τις ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούστῃ. Τὸ πλήθος ἀπεσύρετο ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

— Παρατήρησον! εἶπεν ὁ κόμισ Ὁράτιος Πριέ. Ἴδου ὁ αὐτοκράτωρ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆρχετο τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν μεγιστάνων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου.

Ὁ Τσάρος ἔφερε στρατιωτικὴν στολήν, ἧτις ἀνεδείκνυεν ἐτι μᾶλλον τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του. Ἡ στάσις αὐτοῦ ἦτο ἐπιβλητικὴ. Οἱ χαρακτῆρες του εἶχον τὴν κανονικότητα ἀγάλματος. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του μεγαλο-

πρεπῆς ταυτοχρόνως καὶ γλυκεῖα. Καὶ ὅμως ἐπεκδέχετο τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν εὐγενῶν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ μελαγχολίας, ὡσανεὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν θυμάτων τῆς δόξης καὶ τῆς δεσποτείας του τὸν κατέπιεζε.

— Φαίνεται, τῇ ἀληθείᾳ, ἀγαθὸς ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπεν ὁ Σαβέρ.

— Καὶ εἶναι πράγματι. Ἡ ἀγαθότης του ὅμως πολλάκις φθάνει ἄχρις ἀδυναμίας.

— Ἀλλὰ, μοὶ φαίνεται περίφροντις;

— Καὶ ἔχει διατί!

— Πῶς! νικητὴς, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ λαοῦ του!

— Ἐ! τρέχεις πολὺ. Ὁ λαὸς του εἶναι πολὺ ἀθλιός, καὶ ἡ ἀθλιότης δὲν δίδει ἀγαθὰ συμβούλας. Οἱ δὲ εὐγενεῖς του δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι ἐσυγχώρησαν αὐτῷ τὴν χειραφέτησιν τῶν δούλων καὶ τὰ φιλελεύθερά του σχέδια.

— Ἀπεναντίας ἐπίστευον ὅτι οἱ Ῥῶσοι εὐγενεῖς εἶναι λίαν φιλελεύθεροι.

— Ναί, κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, εὕρισκόμενοι. Οἱ Ῥῶσοι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἐπιδοκιμάζωνται, ὥστε θυσιάζουσιν ἑκουσίως τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν ματαιοδοξίαν των. Πράγματι ὅμως ἡ ἀριστοκρατία φοβεῖται τὰς μεταρρυθμίσεις, αἰτινες ἠδύναντο νὰ παραβλάψωσι τὰ προνόμιά τους.

— Προνόμια ἐπίσης ὑπερβολικά, ὡς τὰ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας πρὸ τοῦ 89, προσέθετο ὁ Ραϊμόνδος Σαβέρ.

— Ὁ Τσάρος, καίτοι αὐτοκράτωρ, ἐπανελάθεν ὁ Ὁράτιος, εἶναι λίαν νοήμων καὶ ἐννοεῖ τὴν ἐποχὴν. Ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ ἀποφύγῃ τὸ ἀπειλοῦν αὐτὸν 93.

— Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ αὕτη εἶναι πράγματι σπουδαία;

— Τὸ ἐπαναστατικὸν πνεῦμα ἐποιήσατο ἐν Ῥωσίᾳ μεγάλας προόδους. Ἀλλ' εἶναι πράγματι καὶ τὸσον ἐπίφρον, ὅσον τινεὶ ἐμάχυνται; Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω. Καὶ ὅμως αἱ κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τοιχοκολληθεῖσαι προκηρύξεις ἀποδεικνύουσι τόλμην καὶ ἀποφασιστικότητα...

— Ποῖαι προκηρύξεις;

— Μεγάλαι καὶ ἐρυθραί, ἀπορρέουσαι ἐκ τινος αὐτοκαλουμένου ἐπαναστατικοῦ κομιτάτου, προσκαλοῦντος τὸν αὐτοκράτορα διὰ φράσεων, ὀλίγον ἀποδεικνυουσῶν σεβασμόν, ὅπως δώσῃ σύνταγμα εἰς τὴν Ῥωσίαν καὶ καταργήσῃ τὴν μυστικὴν ἄστυνομίαν. Αἱ προκηρύξεις αὗται, καθ' ἃ φαίνεται, προσέβαλον κατὰκαρδὰ τὸν Τσάρον, ἐνῶ ἐξήγειρον τὸ δημόσιον αἰσθημα.

— Πιθανῶς αὐτὸ τοῦτο ἐπεδίωκον

καὶ οἱ ἐπανακτάται, νὰ ἐξεγείρωσι τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ Τσάρου.

— Μὴ κατὰ τύχην, εἶπεν ὁ Ὁράτιος, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σου, ἔγεινες δημοκρατικός, ἐπαναστατικός, κοινωνιστής; Ἄς ἴδωμεν, ἐξακαλούθη-ον τὴν ἱστορίαν σου, ἥτις λίαν μὲ ἐνδιαφέρει.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ οὐσίαν λίαν χυδαία. Ἠγάπησα ὡς παράφρων γυναῖκά τινα... Ἐθεραπεύθην ὅμως τόσο καλά, ὥστε δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὴν κακολογήσω. Τὰ ἐλαττώματα τῶν δυστυχῶν τούτων εἶναι μᾶλλον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἡμετέρων ἡθῶν, ἢ τῆς θελήσεώς των. Αὐταὶ εἶναι ὅ,τι δύναται νὰ ᾔηται ἐν μέσῳ τοῦ βερβόρου τούτου, ὃν κρομοῦσι διὰ τοῦ οἴοντος τῆς κοινωνίας.

— ὦ! μοῦ ἔγεινες φιλόσοφος μεμψιμοιρῶς

— Φίλτατέ μοι, ὁ θάνατος μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ Σαβέρ γελῶν. Ὅταν ἐπανέρχεται τις εἰς τὴν γῆν, βλέπει τὰ πράγματα ἐξ ὑψηλοτέρας περιωπῆς. Τὴν ἡγάπων πράγματι, ᾗθελον νὰ τὴν ἐξαγάγω τοῦ βερβόρου, ἐπίστευον ἥτις τὸ κατώφλιον, ἐσκεπτόμην μάλιστα νὰ τὴν συζευχθῶ, ὅτε ἐπληροφρήθην ὅτι μὲ ἠπάτα. Ἠθέλησα νὰ παλαίσω, νὰ τὴν ἀνακτῆσω, — ἀληθῆς παραφροσύνη! Ἐκ τούτου προήλθον ἅπαναι αἱ δυστυχίαι μου. Κατεστράφη χάριν αὐτῆς. Ἡ δὲ κληρονομία, ἥτις ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἐξ οὐρανοῦ...

— Ἐχεις ἀξιόλογον τρόπον εἰς τὸ νὰ χαρακτηρίσῃς τὰς κληρονομίας...

— Ναί, διότι ἡ κατηραμένη ἐκείνη κληρονομία, μὲ ἔκαμε νὰ χάσω δύο τῶν ὠραιότερων ἐτῶν τῆς νεότητός μου, μὲ ἀπεπλάνησε, μὲ ἀπέσπασε τῆς ἐργασίας, κατέστρεψε τὸ στάδιόν μου. Ἄνευ τῆς κληρονομίας ἐκείνης, ἡ ἀπαισία ἐκείνη γυνὴ οὐδὲ βλέμμα θὰ ἔρριπτεν ἐπ' ἐμοῦ. Ὅτε ἤμην πλέον κατεστραμμένος, μετέβην εἰς Μοντεκάρολον, ὅπως λάβω τὰ τελευταῖα χίλια φράγκα ἅτινα μοὶ ἀπέμενον... Ἐἴτα κατέπιον ἐλόκληρον φιάλην λαυθάνου.

— Πύθοκτόνητες;

— Ἦμην ἀπελπισμένος, διότι, μεθ' ὅλα τῆς τὰ ἄδικα, ἡγάπων ἐτι τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἢ μᾶλλον ἐπίστευον ὅτι τὴν ἡγάπων, ἐνῶ ἡ ματαιοδοξία μου μόνη προσεβάλλετο καὶ ὑπέφερε. Ρῶσος ἰατρός, κατοικῶν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατοικοῦν καὶ ἐγώ, ἐν Νικαίᾳ, μὲ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν ζωὴν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἰατροὶ ἤλθον μόνον ὅπως πιστοποιήσωσι τὸν θάνατον. Ἰδοῦ, διατί σοὶ εἶπον ὅτι ἀπέθανον, καὶ ὅτι

χεις ἐνώπιόν σου ἓνα ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα.

— Καὶ ὁ ρῶσος οὗτος ἰατρός...

Ἡ Ὁρατίος διεκόπη ἐκ νέου καὶ ὠθήσας διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν φίλον του:

— Ἰδοῦ, εἶπε, χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ὁ ἀληθῆς αὐτοκράτωρ.

Καὶ ἐδείκνυεν αὐτῷ προσδύτην, λεπτοῦς καὶ ἐκφραστικούς ἔχοντα τοὺς τοῦ προσώπου χαρακτῆρας, μεμειωμένον τὸ βῆμα καὶ ὀλίγον τι ἐπίσημον: ἄνδρα ὑψηλὴν κατέχοντα θέσιν, τὸν ὀρχικαγγελάριον τῆς Αὐτοκρατορίας.

— Εἶναι ὁ Γουρσακῶφ;...

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALÈS

Ἡ συνταγματάρχης, μετὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ Βρονίνη καὶ τῆς πριγγιπῆσσης, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του. Περιέμενε τὴν ἡμέραν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως, μετὰ παρετάδους ἀνυπομονησίας καὶ ταραχῆς. Ἄπασαι αἰδέει τοῦ πρωτοπεῖρου ἐραστοῦ ἐσυγχίθησαν, καὶ ἡ τῆς αἰθούσης του ἀκαταστασία ἐμκρύβει τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματός του. Ἐκαστον ἐξωτερικὸν ἀντικείμενον ἀντανέκλα κατὰ τινὰ τρόπον τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ μαρτύριον. Ὁ καθρέπτης, ἐν ᾧ ὁ Γουρσακῶφ μετὰ τόσας εὐαρεσκείας κατωπρίζετο ἄλλοτε, εἶχε θραυσθῆ δι' ἐνὸς ποδοκτυπήματος τοῦ κυρίου του, τὰ δὲ θρύμματα ἔκειντο τῆδε κἀκεῖσε ἐρριμένα ἐπὶ τοῦ πατώματος. Το ρωσικὸν μυθιστόρημα, τὸ μεταφρασθὲν γαλλιστί ὑπὸ τῆς πριγγιπῆσσης, ἔκειτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνκλίνεθου, ἐκάστη δι' αὐτοῦ σελὶς ἦτο συνεστραμμένη καὶ κα ἐρρυπωμένη. Πάντοτε τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶχον περιβληθῆ ὄψιν φαντασιώδη συγχίσεως, σκυθρωπὴν καὶ ἀπελπιστικὴν, ἥτις ἄλλως ἦτο εἰς πλήρη ἁρμονίαν πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τοῦ συνταγματάρχου.

Ἡ Γουρσακῶφ ἠγέρθη λίαν πρωί, καὶ περιέμενον τὴν ὥραν τῆς ἐπιθεωρήσεως ἐκάπνιζε μὲ τὸ τουρκικὸν τσιμπούκιόν του. Τὸ κάπνισμα αὐτοῦ ὅμως ἦτο πυρετώδες, συχνόν. Ὁ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξερχόμενος καπνὸς ἐλάμβανε μύρις μορφαί, ὅτε ἀνυψούμενος ἐν ὀρητικῆς δύναις, ὅτε περιστρεφόμενος κυκλοειδῶς καὶ περιβάλλων αὐτὸν ἐν εἰδει στεφάνων.

Ἡ συνταγματάρχης ἐζήτησε ἄρα γὰρ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἀντικείμενα; Ἠθέληεν οὕτω νὰ προσκισθῆ κατὰ τῶν προσβαλλουσῶν αὐτὸν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅπως περικλεισθῆ εἰς μᾶλλον ἐν τῷ σκότει, ἐν ᾧ ἤρεσκετο ἡ καρδία του, ἐν τῷ μελαγχολικῷ ρεμβασμῷ τοῦ πνεύματός του;

Ἠδὴ ὁ Γουρσακῶφ, ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων τοῦ καπνοῦ, ἄτινα διετρέχον κατὰ μῆκος τοὺς τοίχους καὶ ἀνυψούμενα συνεκεντροῦντο εἰς τὴν στέγην, οὐδὲν ἔβλεπε πλέον, οὔτε τὸν τάπητα, οὔτε τὰ πιστόλια, οὔτε τὰς σημαίας, ἄτινα ἐπλήρουν τὴν αἰθούσαν.

Δὲν διέκρινεν ἄλλο ἢ τὰς αἰγμάς τῶν ἐγχειριδίων, αἵτινες ἤστραπτον διὰ μέσου πυκνοῦ πέπλου... εἴτα δύο μορφαί, αἵτινες ἔμενον ἐπιμένοντες ἐνώπιόν του, ἐξερεθίζουσαι αὐτὸν εἰς τὸ ἄκρον, καὶ αἵτινες οὐδὲ στιγμὴν κατέλειπον αὐτόν.

Αἱ μορφαὶ αὗται, ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα, ἐφαίνοντο ἀπαύστως ἐν μέσῳ τῶν νερῶν ἐκείνων τοῦ καπνοῦ, ἄτινα δὲν ἠδύναντο νὰ τὰς ἐξαλείψωσιν. Αἱ μορφαὶ αὗται ἦσαν ἡ τοῦ Βρονίνη καὶ ἡ τῆς πριγγιπῆσσης.

Ἡ συνταγματάρχης τοὺς ἔβλεπεν ἐτι ἐν τῇ αὐτῇ στάσει, ἐν ᾗ τοὺς εἶχε καταλάβει κατασκοπεύων τὴν συνέντευξιν των. Ὅπως δὲ ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ ἀμειλίχου τούτου δράματος, ἐπανελάμβανε μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς, μετ' ἀπειλητικοῦ μειδιάματος, τοὺς αὐτοὺς τοῦ στρατιώτου λόγους.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, Βρονίνη, προσέθετεν ὁ Γουρσακῶφ, ἡ ζωὴ σου δὲν σοὶ ἀνήκει. Δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ ἐξαγνίσῃς τὴν ἀσύνετόν σου προδοσίαν, ἔταν θέλω.

Τὰ δύο φαντάσματα ἐφαίνοντο ὅτι ἐπλησίαζον καὶ ὅτι τὸν ἔβλεπον χλευαστικῶς.

— Ἄπιστος Βεράτσκα! ἐπανελάβεν ἐξηγριωμένος. Ἐχεις ἄδικον νὰ μὲ περιφρονῆς οὕτω, διότι ἐγώ τὸ δικαίωμα νὰ βασανίσω τὸν ἐραστὴν σου ὡς ἐπαναστατήσαντα δούλον· ἐγώ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κρεμάσω ὡς κλέπτην· ἐγώ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φονεύσω διὰ ραβδισμῶν ὡς κῆνα περιπλανώμενον! οὐδ' αὐτὸ τὸ πτώμα του δὲ δύνασαι νὰ ζητήσῃς!... Ὁ Βρονίνης τὸ εἶπε, Βεράτσκα, καὶ ὁ Βρονίνης ἔχει δίκαιον. ὦ! αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος σου, — αὐτὸς, ὅστις τοὺς παραβαίνει δι' ἐν σου μειδιάμα. Εἶσαι ὠραία, Βεράτσκα, ἀλλὰ φέρεις δυστυχίαν εἰς ὅσους ἀσυνέτως ἐμεθύθησαν ἐκ τῶν ψευδῶν σου μειδιαμάτων!

Τότε ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὠχρὰ μορφή του